

— ὦ! τότε ὀλιγωτέραν τρυφερότητα! ἀπεκρίθη ἀνευλαβῶς ὁ λόρδος Λουδοβίκος. Ἐν τούτοις προσπαθήσατε νὰ τὴν καταπείσητε. Σὰς ἀκούει ὅταν τῇ λαλήτε καθὼς πρέπει.

— Φοβοῦμαι ὅτι δὲν εἶμαι ἱκανὸς νὰ τῇ λαλήσω καθὼς πρέπει εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν, εἶπεν ὁ λόρδος Σαινζερμαϊν γελῶν. . . τοῦλάχιστον κατὰ τὰς ἰδέας σας. Βεβαίως ὄχι. Εἴθε υἱὸς της ὑπὲρ πᾶν ἄλλο, ἐκείνη δὲ ἔχει τὸ δικαίωμα. . .

— Μὴ λαλήτε περὶ δικαιωμάτων. . . ποία ἀνοησία! Ἄς ἴδωμεν, θὰ λάβητε τὸ μέρος μου, ναὶ ἢ ὄχι;

— Θὰ προσπαθήσω, ἀλλ' ὄχι ὅπως ἠθέλετε ἐπιθυμῆσαι. . . δηλ. ἀποφασιστικῶς καὶ ἐπιτακτικῶς, ὅπως λέγετε.

— Καλῶς, καλῶς! κάμετε ὅπως νομίζετε διὰ νὰ ἔχω τὸ πυροβόλον μου. . . διὰ σὰς δὲ, Αιλία, θέλω φονεύσει μίαν περιστέραν.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ἡ Αιλία. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ φονεύωσι περιστέρας.

— Διατί μικρὰ ἀνόητος; ἐπίστευον ὅτι ἡγάπατε τὰ πτηνά.

— Δὲν τὰ ἀγαπῶ νεκρά, καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τὰ φονεύητε.

— Ἀληθῶς; Λοιπὸν πρέπει νὰ σὰς συνειθίσω, διότι δὲν ἤμπορῶ νὰ ζῶ χωρὶς νὰ κηνυγῶ. . . καὶ πολὺ περισσότερον χωρὶς ν' ἀπολαμβάνω τὴν τρυφερότητα τῆς γλυκείας καὶ ωραίας μου Αιλίας. Λοιπὸν, καλὴν νύκτα! Εἴθε τόσο δυσάρεστος ὥστε προτιμώτερον ν' ἀπομακρυνθῶ.

Καὶ μᾶς ἐγκατέλιπε συρίζων τοὺς κύνας του. Ἐσιωπήσαμεν ἐπὶ τινὰς στιγμάς. Ἐπὶ τέλους ὁ Σαινζερμαϊν εἶπε:

— Δὲν εἶναι ὥραϊον μεράκιον;

— Τί δυστυχία νὰ τὸν χαϊδεύωσι τόσο! ἐδοκίμασα ν' ἀποκριθῶ.

— Ὡς τὴν πίστιν μου δὲν ἐννοῶ τίποτε ἀπ' αὐτά. Ἐλπίζω ὅτι αἱ συνέπειαι δὲν θέλουσιν εἶσθαι δυσάρεστοι δι' αὐτὸν, καὶ εἶναι τόσο γλυκὺ νὰ λατρεύηται τις ἀπὸ τὴν μητέρα του!

Ἐδυσκολευόμην νὰ συμμερισθῶ τὴν συμπάθειαν ταύτην, οὐδ' ἠδυνάμην νὰ ἐμποδίσω ἐμαυτὸν νὰ καταρασθῶ ἐν ἐμαυτῷ τὴν προσωπολήψιαν ἐκείνην, ἥτις ἀποποιουμένη εἰς τὸν ἕνα τῶν υἱῶν τὰ μέσα τῆς ἐκτελέσεως τῶν εὐγενεστερῶν σχεδίων του, ἐσπατάλα τὰ χρήματα πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν ἀνωφελεστερῶν φαντασιῶν τοῦ ἑτέρου.

Παρήλθε τὸ θέρος. Παρουσίασα εἰς τὸν λόρδον Σαινζερμαϊν ἕνα ἐκ τῶν φίλων μου, ἐξαίρετον καθηγητὴν, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὁποίου ἐποιήσατο ἐκπληκτικὰς προόδους εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τῶν ἐπιστημῶν, τοὺς ὁποίους δικαίως ἢ ἀδίκως θεωροῦμεν ὡς ἀπαραιτήτους διὰ τὴν ἀνατροφὴν τελείου εὐγενοῦς. Περὶ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐπίσης ἤρξατο ἐκτελῶν τὰ σχέδιά του

διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς υπάρξεως τῶν χωρικῶν τῶν κτημάτων του.

Ἡ μικρὰ Αιλία καθίστατο ὁσημέραι χαριεστέρα καὶ θελκτικώτερα, ἡ δὲ εὐγένεια αὐτῆς, ἡ εὐθυμία αὐτῆς, αἱ φιλοτάραχοι αὐτῆς πονηρίαι, οἱ θωπευτικοὶ αὐτῆς τρόποι κατάρθουν εἰς τὸν πτωχὸν ἀσθενῆ τὴν λήθην τῶν πόνων του καὶ τῆς ἀπελπισίας τοῦ μέλλοντός του.

Ὁ λόρδος Λουδοβίκος ἐστάλη εἰς Eton, ὅπου ἐκτίστατο ταχέως τὴν φήμην τοῦ ὠραιότερου καὶ νοημονεστεροῦ τῶν μαθητῶν τοῦ λυκείου. Αἱ ἀσωταίαι αὐτοῦ, αἱ παράφρονες αὐτοῦ δαπάναι τὸν κατέστησαν περιφνημον, ἐν μέσῳ μάλιστα νεανιῶν, οὓς δὲν ὄφελε νὰ ἐκπλήξῃ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς μανίας. Ἀλλὰ τὰ ἀναντίρρητα αὐτοῦ προτερήματα καὶ ἡ γενναία αὐτοῦ καρδιά τὸν κατέστησαν ἀγαπητὸν παρὰ πᾶσι, μεθ' ὅλην τὴν διαγωγὴν αὐτοῦ, δικαιολογοῦντα μέχρι τινος σημείου τὴν ἀπίστευτον πρὸς αὐτὸν τῆς μητρὸς λατρείαν.

Ἔσται συνέχεια.

K^x MARSH.

Ο ΧΡΗΣΜΟΣ ΤΗΣ ΛΟΙΓΓΑΝΙΔΟΣ

[Χωρικὸν διήγημα]

Α'

Κατὰ τὰ βορειοανατολικά παράλια τῆς νήσου Εὐβοίας, ἐν γραφικῇ κοιλάδι, παρὰ τὰς ἐσχατίας βαθυσκίου δάσους πευκῶν καὶ πλατάνων ὑψοῦσι τὰς ἀχυρίνας αὐτῶν στέγας οἱ λευκάζοντες οἰκίσκοι τοῦ χωρίου Μ^{**}. Ὑδροχρεῖς ἄρουραι ἐν αἷς βλαστάνει ὁ ἀραβόσιτος καὶ σιτοφόροι ἀγροὶ, ἀπλοῦνται πράσινοι ἢ χρυσαῖνες μέχρι τῆς ψαμμώδους ἀκτῆς ἀντικρὺ τῆς ὁποίας διαφαίνουσι πέραν εἰς τὸν ὀμιχλώδη ὀρίζοντα οἱ ἀπορῶγες βράχοι τῆς Σκοπέλου καὶ τῆς Ἀλονήσου. Πρὸς δυσμὰς κατὰφυτοι γήλοφοι σχηματίζουσι χλοερὸν τεῖχος καὶ ὁ ἀπὸ τῶν κλιτύων αὐτῶν καταρρέων ἄσχημος ποταμίσκος περιβάλλει τὸ χωρίδιον δι' ὕψους ζώνης.

Ἡ 15^η Ἰουνίου 186 . . . ἦτο ἡμέρα ἑορτῆς διὰ τοὺς κατοίκους τοῦ Μ^{**}. Ὑπὸ τοὺς διεσπασμένους καὶ βρουσκεπεῖς θόλους τοῦ ἀγροτικού παρεκκλησίου ὁ σεβάσμιος ἐφημέριος εἶχεν ἐνλογῆσαι τοὺς γάμους τῆς Ξανθῆς καὶ τοῦ Φώτου, τῆς Ξανθῆς, τῆς ὠραιότερας κόρης τοῦ χωρίου καὶ τοῦ Φώτου: τοῦ καλλιζώνου Φώτου, τοῦ ἐντίμου Φώτου. Ἡ γαμήλιος πομπὴ κατῆρχετο ἀγαλλομένη καὶ τυρβάζουσα ἀπὸ τοῦ λοφίσκου τοῦ παρεκκλησίου πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ γαμβροῦ, ὅτε αἴφνης φωνὴ βραγχῆν καὶ κλαυθμυρίζουσα εἴλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ εὐθύμου ὀμίλου.

— Ἐλεημοσύνη καὶ γιὰ μένα τὴ φτωχὴ γιὰ νὰ σὰς εὐχηθῶ κ' ἐγὼ νὰ ζήσετε χίλια χρύνια. . .

Ἡ οὕτως ἀκκίρως ῥίπτουσα ὑπὸ τὰ ὄμματα τῆς ἀφρόντιδος εὐτυχίας τὴν θλιβερὰν εἰκόνα τῆς στερήσεως καὶ τοῦ ἄλγους, ἦτο ῥικνὴ καὶ ρακέν-

δυτός Ἀθιγγανίς, ἀναπαύουσα τὰ κεκμηκότα αὐτῆς· μέλη ἐπὶ κορμοῦ δένδρου πεπτωκότος ἐν τῷ μέσῳ τῶν κατατετρυμένων τῆς κοσκίνων.

Πολλοὶ ἔρριψαν πρὸς τὴν ἐπαίτιδα χάλκινα τινα κερμάτια, καὶ ἡ γαμήλιος ἀκολουθία ἔμελλε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πορείαν αὐτῆς, ὅτε αἰφνης ἡ ὠραία Ξανθή, δεισιδαίμων ὡς γυνὴ καὶ μάλιστα ὡς γυνὴ ἀπαίδευτος, ἐξέφρασε ζωηρὰν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἐρωτήσῃ τὴν Ἀθιγγανίδα τὴν τύχην της.

Ὁ Φῶτος ἀντέστη κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ βλέπων τὴν ἐπιμονὴν τῆς συζύγου του ἐνέδωκε τέλος, καὶ ἡ ῥοδοπάρειος νύμφη ἔστη ἐνώπιον τῆς στυγνῆς χρησιμοφοῦ καὶ τῇ ἔτεινε τὴν χεῖρα. Ἡ Ἀθιγγανίς ἐξήτασε τὴν παλάμην τῆς νέας μετὰ προσοχῆς ἐξουσιόδητον καὶ μετὰ τινα δευτερόλεπτα τὴς εἰσὶν ἡ χεὶρ αὐτῆς ἐκινήθησαν ἵνα προσφέρωσι τὰ ἑξῆς :

— "Ὅλα εἶναι καλὰ, κόρη μου, πρόσεχε μοναχά, γιὰτὶ μιὰ σκοτεινὴ νύχτα 'ποῦ θὰ κλαίῃ λυπητερὰ ἡ κουκουβάγια, θὰ σ' εὕρῃ μεγάλο κακό...

Κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον τῆς φιλοσοφικῆς ἀπιστίας καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ χωρικοὶ δὲν εἶναι πλέον ὡς ἄλλοτε δεισιδαίμονες. Καὶ ὅμως μετὰ τὴν σκαιὰν ταύτην πρόρρησιν τῆς βικνῆς ἐπαίτιδος ἀνεξήγητος φοικιάσις διέτρεξε τὰ μέλη τῶν παρισταμένων. Ἡ Ξανθὴ ὠχρίασε καὶ ὁ Φῶτος προσεπάθησε μάτην νὰ μειδιάσῃ.

Ἄλλ' ὅτε τῆς ζωῆς ἡ πρωΐα ἀπλοῦται διαυγῆς καὶ ῥοδιζουσα, τῆς ὁδῶν τὰ διαβατικά νεφὰ πρὸς στιγμὴν μόνον δύνανται νὰ σκιασώσι τὴν χρυσέμβαφον τῆς εὐτυχίας θολίαν.

Δι' αὐτὸ τῆς Ἀθιγγανίδος ἡ προφητεία ἐλησημονήθη ταχέως, δι' αὐτὸ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῆς χαρᾶς, ὁ χορὸς, ὁ πότος, καὶ τὸ ἄσμα ἐκλήλησαν μέχρι βαθείας νυκτὸς τὸ εὐδαιμον ζευγος, ἵνα τὸ παραδώσωσι σχεδὸν μεθύνον εἰς τὴν μυρίπουν ἀγκάλῃν τοῦ ὑμένους.

Β'

— Σὰς θέλω, μωρὲ παιδιὰ, ἀπόψε πρέπει νὰ τελειώσῃ τὸ πανηγύρι.

— Αἱ! καπετάν Ἀράπη, ὁ Κουλοχέρης ἔχει ἓνα χέρι, μὰ 'ποῦ ἀξίζει γιὰ δέκα.

— Καὶ μένα νὰ μὴ μὲ λέν Ἀνοιχτομμάτη ἂν δὲν τοὺς πάρῃ τὸ 'μάτι μου μόλις ξεμυτῇσιν ἀπὸ τὸ ῥέμμα.

— Τ' ἀδέλφια του, ὑπέλαθεν ὁ Ἀράπης, γυρίζουν πάντα ὕστερα ἀπὸ αὐτὸν ἀπὸ τὸ χωράφι ἂν τὸν πετύχουμε μόνον μὲ τὴ γυναικὰ του τὸ πρᾶγμα θὰ τελειώσῃ εὐκόλα.

— Μὰ τὴν ἀγαπᾷς, καπετάν Ἀράπη, ἀκόμα τόσο πολὺ αὐτὴ τὴ γαλανομμάτα; ἠρώτησεν ὁ Κουλοχέρης.

— Ἀχ! ἔρωτα τὸν λένε αὐτὸν, ἀπήντησεν ὡς ἄνθρωπος εἰδήμων ὁ Ἀνοιχτομμάτης θωπεῖων τὸ λιπότρηχον αὐτοῦ γένειον.

Ὁ Ἀράπης ἔστη ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα σιωπηλὸς καὶ ὡς σκεπτόμενος, εἶτα δὲ εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ :

— Λοιπὸν, παιδιὰ, τὰ εἶπαμε, θὰ κρυφθοῦμε κοντὰ στὴ ῥεμματιὰ, ἐκεῖ κάτω στὰ πλατάνια, ἅμα ζυγώσῃ θὰ τοῦ ῥιχτοῦμε, θὰ τὸν τελειώσωμε καὶ ὕστερα, ξέρετε, θὰ ἀρπάξωμε τὴν Ξανθὴν, ἄχ! Ξανθὴ μου, καὶ... ὅπως σὰς ἔχω 'πεῖ...

— Λαμπρὰ καπετάνιο, ἀπήντησεν ὁ Κουλοχέρης.

— Περιφνημα, προσέθηκεν ὁ Ἀνοιχτομμάτης.

Οὕτω συνωμοτοῦν περὶ δειλὴν ὀψίαν δροσερᾶς φθινοπορινῆς ἡμέρας, ὁ Ἀράπης, ὁ Κουλοχέρης, καὶ ὁ Ἀνοιχτομμάτης, οἱ ἐξωλέστατοι τοῦ χωρίου Μ** περὶ τινα πενιχρὰν τράπεζαν τοῦ «Ποτηρευμένου Λαγοῦ», ῥυπαροῦ καφενεῖου ἀνήκοντος εἰς τὸν μονόποδα Μαστρο-Ἀντώνην, πρὶν δασοφύλακα.

Ὁ Ἀράπης ἢ Καπετάν-Ἀράπης, ὡς ἐκάλούν αὐτὸν οἱ ἐν κακουργίᾳ συνάδελφοί του, ἦτο ἀνὴρ τριάκοντα πέντε ἐτῶν περίπου, ὕψηλός καὶ ῥωμαλέος, ἀλλ' εἰδεχθῆς τὴν μορφήν. Ἦτο μελαψὸς καὶ ἔφερε μακροὺς μαύρους μύστακας καὶ κόμην οὐλῃν, οἱ δὲ ἄγριοι καὶ αἰμοχαρεῖς ὀφθαλμοὶ του ἐμαρτύρουν ὅποια κακούργος ψυχὴ ἐκρύπτετο εἰς τὰ λάσια στήθη του. Ἡ ἀρχὴ ἡ κολούθει πάντοτε τὰ διαβήματά του διὰ βλέμματος ἀνησύχου καὶ οἱ εὐυπόληπτοι κάτοικοι τοῦ χωρίου Μ** τὸν ἀπέφευγον διότι διηγέ βίον ἐξώλην, ἄεργον καὶ πλάνητα. Ὁ εἰδεχθῆς καὶ κακούργος Ἀράπης εἶχεν ἐρασθῇ ἐμμανῶς τῆς ὠραίας καὶ ἀγνῆς Ξανθῆς. Ἐζήτησεν ἐπανειλημμένως τὴν χεῖρά της, ἀλλὰ καὶ ὁ πατήρ τῆς κόρης καὶ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ ἀπέρριψαν μετὰ περιφρονησεως τὴν αἰτησίαν του. Ὅτε εἶδεν ὁ ἀτυχὴς ἐρωτόληπτος τὴν Ξανθὴν σύζυγον ἄλλου, καὶ μάλιστα τοῦ Φώτου, ὃν ἐμίσει διότι οὗτος τὸν μετεχειρίζετο πάντοτε μὲ τρόπον λίαν περιφρονητικόν, τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ του κοχλάζον πάθος ἐγένετο κρᾶμα τι ἔρωτος καὶ μίσους τοσοῦτον παράφορον, ὥστε τὰ πάντα ἡδύνατο νὰ ἐπιχειρήσῃ ἵν' ἀπαλλαγῇ τοῦ ἀντεραστοῦ αὐτοῦ καὶ ἀπολαύσῃ ἐκεῖνης πρὸς ἣν ἀκράτητος τὸν ἔσουρεν ἐπιθυμία. Πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ διπλοῦ τοῦτου ἐγκλήματος ἔσπευσε νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τῶν ἀξίων αὐτοῦ συνεταίρων, τοῦ Κουλοχέρη καὶ τοῦ Ἀνοιχτομμάτη.

— Συντρόφοι, ὁ ἥλιος πᾶσι νὰ βασιλέψῃ καὶ νομίζω πῶς εἶναι καιρὸς νὰ τραβοῦμε, εἶπεν ὁ Ἀράπης ἀφίνων τὸ κάθισμά του.

— Βέβαια καπετάνιε, ἀπήντησαν σχεδὸν ταυτοχρόνως, ἐγειρόμενοι ὁ Κουλοχέρης καὶ ὁ Ἀνοιχτομμάτης.

Ὁ Ἀράπης ἔρριψεν ἐπὶ τῆς τράπεζης ὀβολούς τινας καὶ εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν καφεπώλην :

— Βρὲ κούτσαβλε νά, πάρε τοὺς παρὰδες σου καὶ κύτταξε νά ἦσαι φρόνιμος γιατί σου κόβω τ' αὐτιά . . .

Ὁ Μαστρο-Ἀντώνης προσῆλθεν ὑποσκάζων καὶ ἐθυλάκισε τὰ χρήματα χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

Μετὰ ταῦτα οἱ τρεῖς δολοφόνοι ἔλαβον τὴν πρὸς τὸ δάσος ἄγουσαν καὶ ἐγένοντο ταχέως ἀφαντοὶ ἐντὸς τῶν πυκνῶν φυλλωμάτων.

Τὰ τελευταῖα ἐξησθηνημένα χρώματα τοῦ ἐσπερινοῦ λυκόφωτος εἶχον σθεσθῇ ἐντελῶς εἰς τὸν ἀτμώδη ὀρίζοντα. Ἄνεμος ψυχρὸς ἔσειε τοὺς κλάδους τῶν δένδρων, ὑγροὺς ἀκόμη ἀπὸ τῆς πρωϊνῆς βροχῆς, καὶ εἰς τὸν σκοτεινὸν οὐρανὸν ἀνέτελλεν ἡ σελήνη ὠχρὰ καὶ φθίνουσα μεταξὺ μαύρων συννέφων.

Κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν ὁ Φῶτος καὶ ἡ Ξανθὴ ἐπέστρεφον διὰ τινος στενῆς ἀτραποῦ ἐκ τοῦ ἀγροῦ αὐτῶν, ἐν ᾧ εἶχον ἐργασθῇ ἀπὸ πρωῒας μετὰ τῶν νεωτέρων ἀδελφῶν τοῦ Φώτου: τοῦ Λάμπρου καὶ τοῦ Θανάση. Οἱ δύο σύζυγοι ἐβάδιζον ἐγγύτατα ἀλλήλων. Ὁ Φῶτος ἔφερεν ἐπ' ὤμου βραεῖαν ἀξίνην καὶ ἡ Ξανθὴ ἐκράτει ποικιλόχρουν μικρὸν σάκκον πλήρη ὀπωρῶν. Ἐνῶ ἔμελλον νά εἰσελθῶσιν εἰς τὴν ξηρὰν κοίτην τοῦ χειμάρρου τοῦ διχάζοντος τὸ δάσος τῶν πλατάνων, ἡ Ξανθὴ ἔστη αἴφνης καὶ ἤρχισε νά τρέμῃ.

— Τί ἔπαθες γυναῖκα; Ἡρώτησεν ὁ Φῶτος μετ' ἀπορίας.

— Τίποτε, ἀλλὰ . . . δὲν ἀκοῦς . . . Ἄ! . . πῶς κλαίει . . . ἡ κουκκουβάγια . . .

— Κατάλαβα, θυμῆθηκες πάλε τὰ ἀνόητα λόγια ἐκείνης τῆς παλαιογυφτισσας . . . Ἀπήντησεν ὁ Φῶτος γελῶν.

— Ναί, Φῶτο, καὶ νά σου πῶ, ἀληθινὰ, φοβοῦμαι . . .

— Ντροπή . . .

— ὦ! φοβοῦμαι, Φῶτο, φοβοῦμαι· ἄς περιμένωμεν ἐδῶ τ' ἀδέλφια σου νά ἔλθουν . . .

— Τί γυναῖκα, θέλεις νά γελάσουν μαζί μου ὁ Λάμπρος καὶ ὁ Θανάσης; θέλεις νά εἰποῦν ὅτι φοβοῦμαι τῆς κουκκουβάγιας; ὑπέλαβεν ὁ Φῶτος ὀλίγον ἀποτόμως καὶ μετὰ προφανοῦς δυσανεκείας.

— Καλὰ, Φῶτο, μὴ θυμόνης, ἀπήντησεν ἡ Ξανθὴ διὰ φωνῆς ἐκλειπούσης, ἀφ' οὗ τὸ θέλεις πᾶμε μόνοι μας, ἀλλὰ . . . θὰ μᾶς εὔρη κακό . . .

— Ὅταν εἶσαι μαζί μου, γυναῖκα, δὲν πρέπει νά φοβῆσαι τίποτε.

Ἡ Ξανθὴ δὲν ἀπήντησε καὶ ἠκολούθησε κατηφῆς τὸν σύζυγόν της. Εἰσῆλθον εἰς τὴν ξηρὰν κοίτην τοῦ χειμάρρου. Τὸ ἀπαίσιον ἄσμα τῆς γλαυκὸς ἀντήχει μακρὰν ἐντὸς τῶν ὑπερμεγέθων κλάδων, οἵτινες ἐν τῷ στυγνῷ σκίῳ φωτὶ ἐλάμβανον σχήματα φανταστικά. Οἱ χάλικες ἐ-

τρίζον ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν σιωπηλῶν ὁδοιπόρων. Σχεδὸν λειπόθυμος ἐκ τοῦ τρόμου ἡ Ξανθὴ ἐσεῖστο ὡς ξηρὸς κάλαμος καὶ προσεκολλᾶτο εἰς τὸν στιβαρὸν τοῦ συζύγου της βραχίονα εἰς τὸν ἐλάχιστον θόρυβον, ὃν προεκάλει ξηρὸς κλαδίσκος πίπτων ἐντὸς λάκκου ὕδατος ἡ ἐρπετὸν συρόμενον μεταξὺ κιτρίνων θάμνων. Εἶχον διέλθει τὸ πλάτος τοῦ ξηροῦ ποταμοῦ καὶ ἦσαν ἔτοιμοι ν' ἀναρριχηθῶσιν εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην, ὅτε αἴφνης ἐπῆδησαν μὲ ὕφος ἀπειλητικὸν ἐκ τῆς ἐγγυτάτης σκοτεινῆς δενδράδος τρεῖς βρωμαλέοι ἄνδρες. Ὁ ὑψηλότερος αὐτῶν ἐπετέθη ἐν ἀκαρεὶ κατὰ τοῦ Φώτου ἐκ νώτων καὶ ἐβύθισε μέχρι λαβῆς εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ τὴν ἀμφικοπον μάχαιραν ἣν ἐκράτει ἐν τῇ χειρὶ. Ὁ Φῶτος ἐστράφη καὶ τὸ σθεννύμενον βλέμμα του ἐζήτησε νά διακρίνῃ ἐν τῷ σκότει τοὺς χαρακτηρισ τοῦ δολοφόνου.

— Ἐγὼ εἶμαι, ἐγὼ, ὁ Ἀράπης ἀνέκραξε γελῶν σαρκαστικῶς ὁ φονεὺς.

— Ἄτιμε, ἐψιθύρισε δι' ἀσθενοῦς φωνῆς ὁ Φῶτος καὶ ἔπασεν ἐκτάδην ἄπνους καὶ αἱματόφυρτος παρὰ τοὺς πόδας τῆς Ξανθῆς, ἥτις ἴστατο ἀκίνητος ὡς ἄλδς στήλη. Τὸ μέγεθος τοῦ τρόμου καὶ τοῦ ἄλγους τὴν εἶχεν ἀποναρκῶσει.

— Λευκὴ μου περιστέρα, εἶπεν ὁ Ἀράπης πλησιάζων τὴν Ξανθὴν μετὰ φιλαρεσκείας, ὅτε εἶδεν ἐκντὸν ὀριστικῶς ἀπηλλαγμένον τοῦ ἀντιπάλου του, εἶμαι σκλάβος σου. . .

Τότε ἡ Ξανθὴ συνῆλθε καὶ ἤρχισε νά ζητῇ βοήθειαν διὰ φωνῶν ἀγρίων καὶ διακεκομμένων.

— Μὴ χαλᾶς ἄδικα τὸ λαίμῳ σου, τρυγὼνα μου, προσέθηκεν ὁ ἀπηνῆς Ἀράπης, ὁ Φῶτός σου ταξιδεύει γιὰ τὸν ἄλλο κόσμον καὶ μέσα στὸ δάσος δὲν βρίσκεται ψυχὴ ζωντανὴ ἐκτὸς ἀπὸ μᾶς.

Ἄλλ' ἡ Ξανθὴ ἐξηκολούθει ὀδυρομένη καὶ ζητούσα βοήθειαν.

— Ἄ! Τὸ παρακάνεις, πουλί μου, ὑπέλαβεν ὁ δολοφόνος, εἶτα δὲ ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς συντρόφους αὐτοῦ εἶπε: Κουλοχέρη, Ἀνοιχτομάτη, ἔμπρὸς, δέστε της τὰ χέρια ἀπὸ πίσω, ἀλλὰ ἐλαφρὰ, μὲ προσοχὴ, καὶ σφαλίστε της καὶ τὸ κόκκινο στομάχι της μ' αὐτὸ τὸ μαλακὸ μανδῆλι γιὰ νά μὴ φωνάζῃ τόσο δυνατὰ καὶ πάθῃ τίποτε . . .

Οἱ δύο κακοῦργοι ἐξετέλεσαν ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ τὰς διαταγὰς τοῦ ἀρχηγοῦ των.

— Τώρα, παιδιὰ, ἐγὼ θὰ φορτωθῶ αὐτὴ τὴ γαλανομαμάτ' νά μὴν τὴν ἐγγίξῃ κανεὶς γιατί εἶναι γυναῖκά μου. . . εἶπεν ὁ Ἀράπης ἐπιτακτικῶς.

Ἐλαβεν εἰς τοὺς νευρώδεις αὐτοῦ βραχίονας τὴν δυστυχῆ Ξανθὴν, ἥτις δεδεμένη τὰς χεῖρας καὶ φιωμένη οὐδ' ἐπεχείρησε καὶ ν' ἀντιστῇ καὶ εἶπε:

— Παιδιὰ, εἶναι καιρὸς νά τὸ στρίβωμε' ὅ-

που είναι θά φθάσουν τ' ἀδελφία τοῦ Φώτου ἀπὸ τὸ χωράφι καὶ θά ἔχωμε σκοτούρες. Ἀπ' ἐδῶ εἶναι ὁ δρόμος μας· σὲ μιὰ ὥρα θά ἤμαστε τὴν ἀρογιαλιά, ἐκεῖ θ' αὐροῦμε τὸν Καπετὰν Πέτρο μὲ τὴ βάρκα του, θά μποῦμε μέσα, καὶ ὅταν βγοῦμε στὰ ἀνοιχτά, τότε... ὅπου μᾶς εὐ-
ρουν ἂς μᾶς πιάσουν...

Ταῦτα εἰπὼν ἐτοποθέτησεν ἀσφαλῶς ἐν τῇ ἀγκάλῃ του τὴν Ξανθὴν καὶ ἔλαβε τὸν ὑποδει-
χθέντα δρόμον. Οἱ σύντροφοί του τὸν ἠκολούθη-
σαν καὶ μετ' ὀλίγον ἐντὸς τῆς ξηρᾶς κοίτης τοῦ
ποταμοῦ δὲν ὑπῆρχεν εἰμὴ τὸ πτώμα τοῦ Φώ-
του ἐντὸς λίμνης αἵματος.

Καθ' ὃν χρόνον τοιαῦτα διεδραματίζοντο ἐν
τῇ κοίτῃ τοῦ ξηροῦ χειμάρρου ἐν ἀποστάσει ὀ-
λίγων δεκάδων βημάτων εἰς καμπὴν τινα τῆς
στενῆς ἀτραποῦ, ἐφ' ἧς συνητήσαμεν πρὸ μικροῦ
τὸν ἀτυχῆ Φῶτον μετὰ τῆς συζύγου του, ἐβά-
διζον παραπλεύρως ἐπανερχόμενοι ἐκ τοῦ ἀγροῦ
οἱ νεώτεροι αὐτοῦ ἀδελφοί, ὁ Λάμπρος καὶ ὁ
Θανάσης.

— Σὺν νὰ ἀκούω φωναῖς, λέγει αἴφνης μετ'
ἀνυσχίας ὁ Λάμπρος πρὸς τὸν Θανάσῃν.

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο...

— Μὴν ἐπαθάν τίποτε ὁ Φῶτος καὶ ἡ Ξανθὴ..

— Τί θέλεις νὰ πάθουν...

— Νὰ σοῦ εἰπῶ· σήμερα εἶδα αὐτὸν τὸν ἄ-
τιμο τὸν Ἀράπη καὶ κρυφομιλοῦσε μὲ τὸν Κου-
λοχέρῃ καὶ μὲ τὸν Ἀνοιχτομμάτην... καὶ αὐτὸ
μοῦ δίνει ὑποψίας.

— Ἀς τρέξωμε νὰ ἰδοῦμε τί τρέχει...

— Ἀς τρέξωμε...

Καὶ οἱ δύο νέοι ἤρχισαν νὰ τρέχουν δι' ὅλης
τῆς ταχύτητος τῶν ποδῶν των κατὰ μῆκος τῆς
ἀτραποῦ. Ἐρθασαν εἰς τὴν κοίτην τοῦ χειμάρ-
ρου καὶ κατῆλθον εἰς αὐτήν. Ἐκεῖ παρὰ τὸν
κορμὸν γηραιᾶς πλατάνου διέκρινον ὄγκον τινα
μέλανα· ἐπλησίασαν ἀνυσύχως καὶ τῇ βοηθείᾳ
τῶν ἀμυδρῶν ἀκτίνων, ἃς ἡ φθίνουσα σελήνη ἠ-
κέντιζε διὰ τῶν λιποφύλλων κλάδων ἀνεγνώρι-
σαν τὸ πτώμα τοῦ ἀτυχοῦς αὐτῶν ἀδελφοῦ. Ὁ
νεκρὸς Θανάσης ἐγονάτισε καὶ ἤρχισε νὰ ὀλο-
μῇ. Ἀλλ' ὁ Λάμπρος τὸν διέταξε νὰ ἐγερθῇ καὶ
εἶπε διὰ φωνῆς σταθερᾶς:

— Ἀδελφε, τώρα δὲν εἶναι καιρὸς διὰ κλάμ-
ματα. Πρέπει νὰ ἐκδικηθῶμε τοὺς φονιάδες καὶ
νὰ σώσουμε ἀπὸ τὰ χέρια τους τὴν νύφη μας,
τὴν ὁποῖαν βέβαια θά ἐπῆραν μαζί τους.

Ὁ Θανάσης ἠγέρθη καὶ ἠκολούθησε τὸν ἀ-
δελφόν του. Ἐξήτησαν ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς γῆς τῆς
ἀντίπεραν ὄχθης ψηλαφῶντες τὰ ἵχνη τῶν πο-
δῶν τῶν δολοφόνων, καὶ ἐξήτασαν ἐπιμελῶς
τοὺς παραμερισθέντας κλάδους τῶν δένδρων.
Εἶτα ὁ Λάμπρος εἶπε:

— Ἀς μὴ χάνωμεν καιρὸν· εἶμαι βέβαιος
ὅτι ἐπῆραν αὐτὸν τὸν δρόμον...

Πάρευτα δὲ οἱ δύο ἀδελφοὶ ἤρχισαν νὰ τρέ-

χουν πάλιν ὡς δορκάδες ἢ ὡς ἄνεμος χειμῶνος.

Ὁ Λάμπρος δὲν εἶχεν ἀπατηθῇ λέγων: *Κί-
μαι βέβαιος ὅτι ἐπῆραν αὐτὸν τὸν δρόμον.*
Μετὰ δέκα περίπου λεπτά ἔφθασαν ἔξω τοῦ δά-
σους ἐντὸς μικρᾶς κοιλάδος, εἰς τὸ βάθος τῆς
ὁποίας ἠπλοῦτο πράσινον καὶ μiasματικὸν τέλ-
μα. Ἐκεῖ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ τέλματος διέ-
κριναν ἐν τῷ σκότει τρεῖς μαύρας σκιᾶς, ὧν ἡ
μεταία ἐφαίνετο φέρουσα φορτίον τι.

— Αὐτοὶ εἶναι, ἐψιθύρισεν ὁ Λάμπρος σφίγγων
τὴν χεῖρα τοῦ Θανάσῃ, ὅστις ἐξήτησεν ἐν τῷ
σελαχίῳ του τὸ πιστόλιόν του.

Αἱ μέλανες σκιᾶ ἦσαν πράγματι, ὁ Κουλο-
χέρης, ὁ Ἀράπης καὶ ὁ Ἀνοιχτομμάτης. Ἀκού-
σαντες βήματα ὀπισθέν των οἱ τρεῖς δολοφόνοι
ἐστράφησαν, καὶ ἐν τῇ περιστροφῇ ταύτῃ ὁ μὲν
Ἀράπης φέρων τὴν Ξανθὴν ἔμεινεν ὀλίγα βή-
ματα ὀπίσω, ὁ δὲ Κουλοχέρης καὶ ὁ Ἀνοιχτομ-
μάτης ἐπροχώρησαν πρὸς τοὺς δύο νέους. Ὁ
Λάμπρος εὐρέθη ἀντικρὺ τοῦ Κουλοχέρῃ καὶ ὁ
Θανάσης ἀντικρὺ τοῦ Ἀνοιχτομμάτη.

— Σφάζετέ τους παιδιὰ, εἶναι τ' ἀδελφία
τοῦ Φώτου, ἀνέκραξεν ὁ Ἀράπης διὰ φωνῆς ὑ-
ποτρεμούσης.

Δύο πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν ἐν τῇ σιωπῇ
τῆς νυκτὸς καὶ δύο σφαῖραι ἐσύριξαν κατ' ἀντι-
θέτους διευθύνσεις. Ὁ Κουλοχέρης ἐπυροβόλησε
κατὰ τοῦ Λάμπρου καὶ ὁ Θανάσης κατὰ τοῦ Ἀ-
νοιχτομμάτη. Ἡ σφαῖρα τοῦ Κουλοχέρῃ διήλθε
πλησίον τοῦ δεξιοῦ ὠτός τοῦ Λάμπρου καὶ ἐ-
χάθη εἰς τὸ κενόν· ἀλλ' ἡ σφαῖρα τοῦ Θανάσῃ ἐ-
βυθίσθη εἰς τὸν ἀριστερὸν ὦμον τοῦ Ἀνοιχτομ-
μάτη, ὅστις ἐτράπη εἰς φυγὴν. Ὁ Θανάσης με-
θυσθεὶς ὑπὸ τῆς πάλης τὸν κατεδίωξε σείων τὸν
λάζον του, καὶ μετ' ὀλίγον ἐγένοντο ἄφαντοι
καὶ οἱ δύο ὅπισθεν τῶν θάμνων καὶ τῶν κορ-
μῶν τῶν πευκῶν. Βλέπων ὁ Κουλοχέρης ὅτι ἡ
σφαῖρά του ἀπέτυχε τοῦ σκοποῦ τῆς ἐπετέθη
κατὰ τοῦ Λάμπρου διὰ τῆς μαχαίρας του· ἀλλ'
ὁ Λάμπρος δι' ἐπιδεξιῶν ἐλιγμῶν ἀπέφυγε τὰ
κτυπήματά του καὶ αἴφνης πίπτων ἐπὶ τῶν γο-
νάτων ἐβύθισε τὸ ἐγχειρίδιόν του εἰς τὰ στήθη
τοῦ ἀντιπάλου του. Ὁ Κουλοχέρης ἐκλονήθη
καὶ ἔπεσε νεκρὸς ἐντὸς λόχμης ἀκαληφῶν καὶ
βάτων.

Τότε εὐρέθησαν μόνοι καὶ ἀντιμέτωποι ὁ Ἀ-
ράπης καὶ ὁ Λάμπρος. Καὶ οἱ δύο ἐσκέπτοντο
ὅτι πρέπει ν' ἀπαλλαγῶσιν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου ὅ-
σον τὸ δυνατόν ταχύτερον, διότι ἀπὸ στιγμῆς
εἰς στιγμήν τὸ ἄγνωστον ἀποτέλεσμα τῆς με-
ταξὺ τῶν Ἀνοιχτομμάτη καὶ Θανάσῃ πάλης ἡ-
δύνατο νὰ θέσῃ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλον ἀντικρὺ
δύω ἐχθρῶν. Ὁ αἰμοχαρὴς Ἀράπης ἀφῆκε
κατὰ γῆς τὴν Ξανθὴν, ἣν μέχρι τοῦδε ἐβάστα-
ζεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἔσυρεν ἐκ τῆς ζώνης
του πιστόλιον καὶ ἐπυροβόλησεν. Εἶχε σκοπεύσει
εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἤτο δεξιὸς σκοπευτής. Εὐ-

τυχῶς ἡ κεφαλὴ τοῦ Λάμπρου ἐστράφη ὀρμεμ-
φύτως καὶ ἡ φονικὴ σφαῖρα διήλθε παρὰ τὸν ἀ-
ριστερὸν αὐτοῦ κρόταφον καψαλίσασα μόνον τὴν
πυκνὴν αὐτοῦ κόμην. Τότε ὤρμησαν ὁ εἰς κατὰ
τοῦ ἄλλου μὲ ἀνέκφραστον λύσαν πάλλοντες
τὰς μαχαίρας των. Ἡ πάλῃ ὑπῆρξε βραχυχρό-
νιος, ἀλλὰ φοβερά. Δι' ἐπιδεξίου περιστροφῆς
διηύθυνεν ὁ Ἀράπης τὸ ἐγχειρίδιόν του κατὰ
τοῦ στήθους τοῦ Λάμπρου πρὸς τὸ μέρος τῆς
καρδίας, ἀλλ' ὁ Λάμπρος ἐθωράκισε τὸ στήθος
του διὰ τοῦ ἀριστεροῦ του βραχίονος καὶ τὸ ἐγ-
χειρίδιον τοῦ ἀντιπάλου του ἀντὶ νὰ βυθισθῇ εἰς
τὴν καρδίαν του ἔσχισε μόνον ἀκινδύνως τὸ
κρέας τῶν μυόνων αὐτοῦ. Ταῦτοχρόνως δὲ ἡ ὀ-
ξειά του μάχαιρα ἀπέκοψε δι' ἑνὸς κτυπήματος
τὸν λάρυγγα τοῦ δολοφόνου. Ὁ Ἀράπης ἠσθάνθη
τὰ γόνατά του καμπύμενα, ἐτάνυσε τὰς χεῖ-
ρας, καὶ ἔπεσεν ὑπτίος ἐντὸς τοῦ ὀπισθεν αὐ-
τοῦ ἀπλουμένου τέλματος, ἔνθα ἐξέχυσε τὴν
βορβορώδη αὐτοῦ ψυχὴν ἐντὸς τῶν βορβορωδῶν
ὕδατων.

Ὁ Λάμπρος ἠτοιμάζετο νὰ δράμῃ εἰς βοή-
θειαν τοῦ Θανάση, ὅτε ἤκουσεν αὐτὸν κρά-
ζοντα :

- Λάμπρε, Λάμπρε. . .
- Ἐδῶ, ἀδελφέ μου. . .
- Εἶσαι ζωντανός ;
- Ζωντανός, ὁ Θεὸς μὲ ἐβρόχήθησε. . .
- Κ' ἐγὼ τὸν τελείωσα τὸ φονιᾶ, κάτω ἐ-
κεῖ στὰ πεῦκα. . .

Ὁ Λάμπρος ἔδωσε τὴν ἐλαφρὰν αὐτοῦ πλη-
γὴν, ἐπλησίασε τὴν κατακειμένην Ξανθὴν, τὴν
ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ εἶπεν ἐξετάζων
τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας της :

— Δὲν ἔχει τίποτε, μόνον λιγοθυμισμένη εἶ-
ναι. Τώρα, Θανάση πρέπει νὰ περάσωμε πάλι
ἀπὸ τὴ ῥεμματιά, νὰ φορτωθῇς τὸν δυστυχι-
σμένο μας τὸ Φῶτο, καὶ νὰ πᾶμε γλήγορα 'στὸ
σπῆτι νὰ κυττάξωμε τὴν Ξανθὴν· δὲν πρέπει νὰ
μείνῃ πολὺ ὥρα λιγοθυμισμένη· ἐδῶ δὲ βρίσκε-
ται οὔτε μία σταλαγματιά καθαρὸ νερό.

— Ἀχ ! ἀδελφέ μου, ἀνέκραξεν ὁ Θανάσης
ὀλοῦζων, τώρα εὐλογῶ τὸ Θεὸ ποῦ 'μᾶς πῆρε
τὴ μάννα μας καὶ τὸν πατέρα μας. . . Τί φαρ-
μάκι θὰ τοὺς ἐπότιζεν ὁ θάνατος τοῦ Φώτου. . .

Ὁ Λάμπρος δὲν ἀπήντησεν, ἀλλὰ δὺω θα-
λερὰ δάκρυα ἐκυλίσθησαν κατὰ μῆκος τῶν ἡ-
λιοκαυμένων αὐτοῦ παρειῶν.

Μετ' ὀλίγον, οἱ δύο ἀδελφοί, φέροντες ὁ μὲν
τὴν λειπόθυμον Ξανθὴν, ὁ δὲ τὸ πτώμα τοῦ
Φώτου ἐβάδιζον σιωπηλοὶ καὶ κατηφεῖς διὰ τῶν
δασυφύλων πλατάνων πρὸς τὸ χωρίδιον αὐ-
τῶν. Ἡ σελήνη εἶχε δύσει καὶ τὸ σκότος εἶχε
γίνει βαθυτέρον. Πέραν δὲ εἰς τὰ βάθη τῆς νυ-
κτὸς ἀντήχει ἀπαίσιος καὶ σαρκαστικὴ ἡ φωνὴ
τῆς γλαυκῆς.

— Ἡ κουκκουβάγια. . . ἐφέλλισεν ὁ Λάμ-

προς ὡς ἀναμιμνησκόμενος παλαιᾶς ἱστορίας.
— Ἡ γύφτισσα. . . προσέθηκεν ὁ Θανάσης
καὶ ἐρρίγησε.

Γ'

Μίαν ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον τῆς φοβερᾶς
ἐκείνης νυκτὸς ἥς ἀφηγήθημεν ἀνωτέρω τὰ τρα-
γικὰ συμβάντα, ἐντὸς τοῦ οἰκίσκου τοῦ ἀτυχοῦς
Φώτου ἔκειτο ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς ἀκίνητος καὶ
ἀναίσθητος ἡ ὡραία Ξανθὴ.

Προσκληθεὶς ὁ ἱατρὸς τοῦ χωρίου ἀπεφάνθη
ἀπελπιστικῶς περὶ τῆς καταστάσεώς της. Κατὰ
τὰ φαινόμενα εἶχε πάθει εἰδὸς τι συγκοπῆς.

Ἀμυδρὰ λυχνία ἐφώτιζε τὸ πενιχρὸν δωμά-
τιον. Περὶ τὴν κλίνην τῆς νεαρᾶς γυναίκος ἔ-
κλειον καὶ ὠδύροντο ὁ πατὴρ αὐτῆς καὶ ἡ μή-
τηρ μετὰ τῶν πρὸ μικροῦ τοσοῦτον ἡρωϊκῶς ὑ-
πὲρ αὐτῆς ἀγωνισθέντων ἀδελφῶν τοῦ συζύ-
γου της.

Αἰφνης ἡ ἐπιθάνατος ἀνεπήδησεν ἐπὶ τῆς κλί-
νης της, τὸ ἐσβεσμένον βλέμμα της προσηλώθη
σπινθηροβόλον ἐπὶ τῆς ἀραχνιώσης ὀροφῆς καὶ
τὰ ξηρὰ χεῖλη της ἠνοιγίσαν ἵνα προφέρωσι
τὰς ἀκολούθους ἀσυναρτήτους λέξεις :

— Τὸ Φῶτο. . . τὸν ἐμαχαίρωσε. . . ὁ Ἀ-
ράπης. . . ἡ κουκκουβάγια. . . ἡ γύφτισσα. . .
Ἄ ! . . .

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους ἔρρηξεν ἀγρίαν
κραυγὴν καὶ ἐπανέπεσε βαρεῖα ἐπὶ τῆς κλίνης.
Ἦτο νεκρά.

Δ'

Τὴν ἐπαύριον ὅλοι οἱ ἀφελεῖς χωρικοί, οἵτι-
νες πρὸ τινων μηνῶν εἶχον ἐορτάσει διὰ χορῶν
καὶ ᾠσμάτων τοὺς γάμους τοῦ Φώτου καὶ τῆς
Ξανθῆς, ἠκολούθησαν κατηφεῖς καὶ δακρύοντες
τὰ διδυμα αὐτῶν φέρετρα μέχρι τῆς τελευταίας
των κατοικίας.

Ὁ Λάμπρος καὶ ὁ Θανάσης δικασθέντες ὑπὸ
τοῦ κακουργοδικείου Χαλκίδος διὰ τὸν φόνον
τοῦ Ἀράπη, Κουλοχέρη καὶ Ἀνοιχτομμάτη, ἡ-
θωώθησαν παμψηφεῖ.

ΙΔ. ΠΑΡΑΣΤΑΣΜΑΝΤΟΠΟΙΟΥΣ.

ΠΕΡΙ ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΥ

Ὁ φωνογράφος οὐδὲν ἐστὶν ἢ μετὰλλινος κύ-
λινδρος, ὡς ἐκείνον περίπου εἰς τὴν ἐφήνομεν τὸν
καφέν, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον διὰ χειρίδος
περὶ ἑαυτὸν στρεφόμενος, ἀλλὰ καὶ οὕτως ὥστε
νὰ προχωρῇ παραλλήλως τῷ ἄξονί του. Περι-
λίσκεται δὲ διὰ λεπτοῦ μεταλλοχάρτου, αὐτοῦ
ἐκείνου δι' οὗ συνήθως τυλίσσονται εὐδὴ σα-
πάνια ἢ χαχαρωτά, καὶ ἐγγύτατα τῆς μίας τῶν
πλευρῶν αὐτοῦ ὑπάρχει, καθέτως εἰς αὐτὸν
προσηρμοσμένος, χωνοειδὴς τις σωλὴν, εἰς οὗ τὴν
πρὸς τὸν κύλινδρον ὀπὴν ἐστὶ κεκολλημένος καὶ
καλῶς τεταμένος χάρτης· μεταξὺ δὲ τοῦ χάρ-
του καὶ τοῦ κυλίνδρου κρέμαται μικρὰ μεταλλί-
νη βελόνη, ἥς ἡ ἀκίς, ἀμβλεία οὖσα, ἀποτελεῖ